

многострадателна и обидена, толко и испытана въ вѣржѣ на своиты праотцы.

То като бѣше така, и като, между тѣмъ, Н. Св. Патріархъ много противу насъ и дѣйствува и каза, Императорското Правителство, изучивше добръ, въ десять-годишно растояніе, все що бѣ казано и сотворено не токмо отъ истаго Патріарха, но и отъ одного смѣсена совѣта, собравшаго ся подъ предсѣдательството самага първаго міністра; желающе же съвременно да бы могло най-послѣ да даде нѣкой край на занимающій го отъ толко время нашій въпросъ, издаде, по прешедшаго Февруарія, Высокъ Императорскы Ферманъ, позволяючи Българскому народу *учреждението на самоуправниѣ Българскѣ Екзархіѣ*, согласно съ церковныты законы и постановленія. Той Ферманъ, происходящъ, по внѣшнѣхъ формѣ, изъ постановенѣхъ політѣскѣ власть, внутренно же и сѣщественно, основающъ ся на самое Патріаршеско начертаніе, развито по-согласно съ правдѣхъ, Българскій народъ пріе съ толко искреннѣ радость, съ колко и праведнѣ признательность кѣмъ верховнѣхъ політѣскѣ власть, така правдолюбиво оцѣнившѣ праведныты му исканія. Въсхищеніето, кое произведе по вситы Българскы Епархіи оно высоко повеленіе, много впрочемъ, снисходително и за самый Патріархъ, бѣ необикновенно въ онія мѣста движеніе, засвидѣтелствуваше же съвременно какъ былъ расположенъ нашій народъ кѣмъ иногласныты му духовны началници.

На тоя Императорскій Ферманъ, като пригледахмы и мы, колко бѣ възможно по-точно, условіята и распорѣжданіята, и като не найдохмы въ него нищо несогласно, сѣщественно, нито съ святыты догмы на Церквѣхъ, нито съ другыты церковны постановленія, пріяхмы го по началѣ и съ приличнѣхъ признательность; не рѣшихмы обаче и пристѣпити незабавно въ пълното му и подробно приспособѣ